

de nu rigtig skal i gang med som danske statsborgere. Det, jeg oplever, er, at det er mennesker, som snakker meget, meget mere om deres tanker, deres planer og deres forventninger til det danske statsborgerskab end om det at have fået et rødbedefarvet pas. Det er ikke det, der optager folk mest, det er den situation, de nu står i, hvor de er blevet – i citationstegn – rigtige danskere. Det synes jeg også vi skal glæde os over sammen med dem.

Derfor vil vi fra konservativ side selvfølgelig også hilse de her næsten 3.000 mennesker velkommen i det danske samfund som danske statsborgere, og derfor stemmer vi selvfølgelig også for det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg havde også forventet, at Det Konservative Folkeparti stemte for forslaget, og vi er jo enige om at glæde os over de nye statsborgeres del i vores fællesskab.

Men jeg bliver jo nødt til også at spørge den konservative ordfører om de her 120 mennesker, som er kommet i klemme. Det Konservative Folkeparti er jo et parti, der normalt står for ordentlighed, anstændighed og pænhed, og derfor er jeg nødt til at spørge, om det ikke sådan skærer i hr. Allan Niebuhrs hjerte, at der er 120 mennesker, der på grund af det, jeg ikke må kalde smøl for fru Britta Schall Holberg, men så på grund af langsommelighed i Integrationsministeriet må se, at deres statsborgerskab først kan blive realiseret på et senere tidspunkt. Ærgrer det ikke hr. Allan Niebuhr, og skærer det ikke lidt i hans hjerte?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det, der ærgrer mig allermest, er, at alt det, der omgærder den her lov og det her lovforslag, ikke bare den her gang, men hver gang, er, at det altid er synd for nogen. Det er altid synd, og det er ærgerligt, og det er en skam, i stedet for at glæde sig over, at der altså her er næsten 3.000 mennesker, som opnår at blive danske statsborgere. De 120 må vente ikke på grund af langsommelighed, ikke på grund af smøl, men på grund af den sagsbehandlingstid, som det nu tager at udarbejde det her stykke dokument, som skal bruges, og som ingen kunne vide hvor lang tid ville tage under omstændighederne.

Der er ikke nogen, der har ladet det her vare for længe af grunde, som ikke var anstændige.

Derfor vil jeg sige: Der er et demokratisk flertal i Indfødsretsudvalget, som har sagt, at det her vil vi ikke bruge og lægge til grund for, at der er nogle, der skal undgå at komme op til den prøve, som her er vedtaget ved lov. Derfor er der altså ikke noget at sige til, at de 120 mennesker får muligheden, når prøven foreligger, og så kan de komme på lovforslaget om et halvt år.

KL 18.25

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Med al respekt for den test, der er lavet, tror jeg, at hr. Allan Niebuhr, eventuelt i samarbejde med hr. Søren Krarup og jeg, kunne have udarbejdet den på en eftermiddag. Det er jo ikke, fordi de spørgsmål, der står der, kræver en enorm opfindsomhed; altså spørgsmål om, hvornår Enhedslisten blev dannet, hvornår Island forlod Danmark, som hr. Søren Krarup refererede til, og lignende spørgsmål. Det er jo ikke en højere videnskab, der er tale om.

Det, der er tale om, er, at et flertal her i Folketinget gav konkrete løfter om, hvornår prøven ville være færdig, og alligevel vil det samme flertal ikke være med til at give dispensation for de mennesker, der kommer i klemme på grund af langsommelighed og smøl.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det lyder jo, som om hr. Simon Emil Ammitzbøll ved betydelig mere om den produktionstid, der har været, end jeg som formand for Indfødsretsudvalget ved. Det er i øvrigt heller ikke min opgave at kontrollere eller undersøge, hvad der er foregået i Integrationsministeriet. Det er der folk der gør. Men det skal ikke være nogen undskyldning.

Det, jeg vil sige, er, at jeg under ingen omstændigheder vil mene, det er rimeligt at sige, at her er 120 mennesker, der skal optages efter lovens bestemmelser, men at vi lige springer over den der prøve, som ellers ligger i lovbestemmelserne. Og hvis vi skal til at snakke om, at det er synd for nogen – hvis hr. Simon Emil Ammitzbøll ellers har tid et øjeblik – vil jeg sige det på den måde, at det da så først vil være synd for de mennesker, der næste gang skal gå op til den prøve, og som ikke kan bestå den. Så er det da synd for de mennesker, at de ikke var mellem de 120, der fik en såkaldt friбилlet.

Lad os nu se det, som det er. De her mennesker har alle muligheder for at blive danske